

ความเป็นมาของปัญหา

การศึกษาภาษาตามหลักภาษาศาสตร์ ทำให้เราได้ทราบว่า แต่ละภาษามีระบบเสียง และระบบโครงสร้างทางไวยากรณ์แตกต่างกัน ทั้งนี้ในการศึกษาภาษาต่างประเทศ ผู้ศึกษาจะต้องศึกษาระบบเสียงและระบบโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาใหม่ ในการสอนภาษาต่างประเทศให้บังเกิดผลดี ผู้สอนจึงจำเป็นต้องรู้ระบบเสียงและระบบโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาของผู้เรียนและภาษาที่จะสอนเป็นอย่างดี ทั้งนี้เพื่อนำระบบและโครงสร้างต่าง ๆ ของทั้งสองภาษา มาเปรียบเทียบกัน จากการเปรียบเทียบภาษาทั้งสองจะทำให้ผู้สอนสามารถคาดคะเน และบรรยายได้ว่า แบบโครงสร้างใด ๆ ของภาษาต่างประเทศที่จะเป็นปัญหา หรือยากแก่ผู้เรียนที่จะเรียน และแบบโครงสร้างใต้อ่างที่เข้าใจและเรียนรู้ได้ง่าย ทั้งนี้ Robert Lado ได้กล่าวไว้ว่า

We can predict and describe the patterns that will cause difficulty in learning and those that will not cause difficulty by comparing systematically the language ... to be learned with the native language ... of the student

ในการที่จะสอนภาษาต่างประเทศแก่นักเรียนไทย จำเป็นที่เราจะต้องศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ภาษาไทยตามหลักภาษาศาสตร์ เพื่อนำผลที่ได้รับจากการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์นี้ มาเปรียบเทียบกับระบบเสียง และแบบโครงสร้างของภาษาต่างประเทศที่จะสอน ตัวอย่างเช่น ในการสอนภาษาอังกฤษ ก็จะต้องนำระบบเสียงและแบบโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษมาเปรียบเทียบกับภาษาไทย จากการเปรียบเทียบเราก็จะได้อธิบายว่า ระบบเสียงและ

* Robert Lado, Linguistics Across Culture : Applied Linguistics for language Teachers (Ann Arbor : University of Michigan Press, 1957) หน้า vii

แบบโครงสร้างของทั้ง ๒ ภาษา มีส่วนไวยากรณ์ที่คล้ายคลึงกัน ส่วนไวยากรณ์ที่แตกต่างกันและจะเป็น ปัญหาสำหรับนักเรียนไทย ผลของการเปรียบเทียบจะเป็นประโยชน์แก่ผู้สอนภาษาอังกฤษเห็น อย่างยิ่ง เพราะ เมื่อผู้สอนทราบว่าสิ่งใดเป็นปัญหา ก็จะได้นั้นและให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกใน ส่วนที่เป็นปัญหามาก ๆ ซึ่งจะช่วยให้การ เรียนการสอนได้รับผลดีตามความมุ่งหมาย

เนื่องจากความจำเป็นที่จะต้องมีการศึกษาค้นคว้า และวิเคราะห์ภาษาไทย ตามหลัก ภาษาศาสตร์ซึ่งได้กล่าวแล้ว ผู้เขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จึงได้เลือกที่จะศึกษาและวิเคราะห์ เรื่อง คำช่วยกริยา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในระบบโครงสร้างทางไวยากรณ์ของไทย

ข้อความของปัญหา

ข้อความของปัญหาที่จะทำการวิจัย ได้แก่เรื่อง คำช่วยกริยาในภาษาไทย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

- ๑. เพื่อศึกษารายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับ คำช่วยกริยาในภาษาไทย ตามหลักภาษา ศาสตร์ ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ต่อการสอนภาษาทั้งภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ
- ๒. เพื่อเป็นแนวทางและเป็นเครื่องกระตุ้นให้ครูสอนภาษาใช้หลักภาษาศาสตร์ เป็น เครื่องมือทำการวิจัยระบบโครงสร้างของภาษาไทยในเรื่องอื่น ๆ ต่อไป

การวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

นางสาววิจิตรน วัฒนวิบูลย์ (นางวิจิตรน ภาคพงศ์) ได้กล่าวถึง คำช่วยกริยา ไว้ใน

วิทยานิพนธ์คุณวุฒิปดศท เรื่อง "Inter-Sentence Relations in Modern Conversational Thai"^๒ ในหัวข้อเรื่อง "Auxiliaries" ซึ่งสรุปความสำคัญได้ คือ คำช่วยกริยาแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท ประเภทที่อยู่หน้าคำกริยามีอยู่ ๑๘ คำ เรียกว่า "pre-verbal auxiliaries" ซึ่งยังแบ่งออกเป็นประเภทย่อย ๒ ประเภท คือ ประเภทที่ ๑ อยู่หน้าคำ "ไม่" เรียกว่า "pre-negator auxiliaries" มี ๑๒ คำ และประเภทที่ ๒ อยู่หลังคำ "ไม่" เรียกว่า "post-negator auxiliaries" มีอยู่ ๖ คำ ประเภทที่อยู่หลังคำกริยามีอยู่ ๓ คำ เรียกว่า "post-verbal auxiliaries"

Richard B. Noss ได้กล่าวถึงคำช่วยกริยาไว้ในหนังสือเรื่อง Thai Reference Grammar ในหัวข้อเรื่อง "Modal Verbs" โดยแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ คำช่วยกริยาเฉพาะ (Specific modal verbs) และคำช่วยกริยาทั่วไป (General modal verbs)

ในการวิจัยเรื่อง คำช่วยกริยาในภาษาไทยครั้งนี้ได้อาศัยหัวข้อ "Auxiliaries" จากวิทยานิพนธ์คุณวุฒิปดศทของ นางสาววิจิตรนันท์ นันทวิบูลย์ (นางวิจิตรนันท์ ภาณุพงศ์) เป็นพื้นฐานสำหรับการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย มีดังนี้ คือ

^๒ Vichintana Chantavibulya, "Inter-Sentence Relations in Modern Conversational Thai" (Unpublished Ph.D. dissertation, University of London, 1962) หน้า ๑๗๒ - ๑๘๘

^๓ Richard B. Noss, Thai Reference Grammar (Washington, D.C.: U.S. Government Printing Office 1964) หน้า ๑๑๘ - ๑๑๘

๑. จะวิจัยเฉพาะ เรื่องคำช่วยกริยาในภาษาไทย ซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งของระบบโครงสร้างทางไวยากรณ์ทั้งหมดในภาษาไทย เท่านั้น

๒. ภาษาที่นำมาวิจัย เป็นภาษาพูดในชีวิตประจำวันที่ใช้อยู่ในกรุงเทพฯ ซึ่งถือว่าเป็นภาษาราชการควบ

๓. ภาษาที่นำมาวิจัย เป็นภาษาพูดที่ใช้ระหว่างบุคคลธรรมดาสามัญ มิได้ครอบคลุมถึงราชาศัพท์

ประโยชน์ที่จะได้จากการวิจัยนี้

การวิจัยนี้จะ เป็นประโยชน์แก่

๑. งานการวิจัยภาษาไทยเอง
๒. ผู้ที่ศึกษาภาษาไทย ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ
๓. ครูผู้สอนภาษาไทย แก่นักเรียนไทยและชาวต่างประเทศ
๔. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนไทย และนักเรียนไทยซึ่งศึกษาภาษาอังกฤษ
๕. ผู้เขียนแบบเรียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนไทย

วิธีดำเนินการค้นคว้าและวิจัย

๑. สืบหา เอกสาร วิทยานิพนธ์ และหนังสือ ที่เกี่ยวกับหลักภาษาไทยต่าง ๆ ในห้องสมุด เพื่อพิจารณาว่ามีการวิจัยหรือหนังสือเล่มใดที่เกี่ยวข้องกับ เรื่องที่จะทำการวิจัยบ้าง

๒. เก็บรวบรวมข้อมูล ข้อมูลส่วนใหญ่ได้มาจากการสนทนาของผู้วิจัยกับ เพื่อนนิสิต และบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ ผู้วิจัย เพื่อนนิสิตกับเพื่อนนิสิต สมาชิกในบ้าน เพื่อนร่วมงาน วิธีการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้จกบันทึกประโยคที่ใช้ในการสนทนาที่เป็นประโยคเริ่มไว้ใหม่คร่ำ เวลาที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลนี้ประมาณ ๑ เดือน คือ ตั้งแต่ต้นเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๔ ถึงสิ้นเดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๕

๓. การวิเคราะห์ และแบ่งประเภทข้อมูลที่ได้มา นำข้อมูลที่รวบรวมไว้มาทดสอบกับกรอบประโยคทดสอบ เพื่อทราบว่า คำใดเป็นคำช่วยกริยาบ้าง ท่อจากนั้นนำคำช่วยกริยาทั้งหมดที่รวบรวมมาได้ มาแบ่งประเภทโดยอาศัยตำแหน่งที่คำช่วยกริยานั้น ๆ ปรากฏร่วมกับคำกริยาเป็นหลักในการแบ่ง ท่อจากนั้นก็พิจารณาแบ่งเป็นประเภทย่อยลงไปอีก และวิเคราะห์การปรากฏของคำช่วยกริยาแต่ละคำ เช่น อาจจะปรากฏเป็น วลีของคำช่วยกริยา เป็นต้น

๔. สรุปผลของการวิจัย

เรื่องกรอบประโยคทดสอบนี้ปรากฏในวิทยานิพนธ์คุณุณีบัณฑิต เรื่อง "Inter-Sentence Relations in Modern Conversational Thai" ของนางสาววิจินต์ ฉันทะวิบูลย์ (นางวิจินต์ ภาณุพงศ์) ในการกำหนดหมวดคำต่าง ๆ นั้น นางสาววิจินต์ ฉันทะวิบูลย์ ได้ใช้กรอบประโยคทดสอบ (testing sentence frame) เป็นเครื่องกำหนดตัวอย่างเช่น ในการกำหนดว่า คำใดบ้างที่จัดอยู่ในหมวดคำนาม และหมวดคำกริยาอาการ ก็ใช้กรอบประโยคทดสอบซึ่งมี ๓ ตำแหน่ง • ดูข้างล่างนี้

- ก.) ๑ ๒ แล้ว
- ข.) ๑ กำลัง ๒

คำที่ใช้ในตำแหน่งที่ ๑ ในกรอบประโยคทั้งกรอบ ก. และกรอบ ข. ได้จัดอยู่ในหมวดคำนาม คำที่ใช้ในตำแหน่งที่ ๒ ในกรอบประโยคกรอบ ก. และตำแหน่งที่ ๓ ในกรอบ ข. ได้จัดอยู่ในหมวดคำกริยาอาการ

- ตัวอย่าง
- ก.) นาทีกา ที่ แล้ว
 - ข.) นาทีกา กำลัง ที่

นาทีกา จัดอยู่ในหมวดคำนาม ใช้ในตำแหน่งที่ ๑ ในกรอบประโยคทั้งกรอบ ก. และกรอบ ข. ได้ ที่ จัดอยู่ในหมวดคำกริยาอาการ เพราะใช้ในตำแหน่งที่ ๒ ในกรอบ ก. และตำแหน่งที่ ๓ ในกรอบ ข. ได้